

# Sămănătorul

Revistă Săptămânală

Director: AUREL C. POPOVICI

## SUMARUL :

- M. LUNGEANU. — În ziua de Sâmpetru (schiță).  
EUGEN CIUCHI. — Sonet.  
N. C. SUSEANU. — Cântec (poezie).  
ION LEORDEANU. — Când ne vom despărți (poezie).  
VICTOR ANESTIN. — Astronomia și zicătorile.  
M. ALEXANDRESCU. — Primăvară (sonet).  
N. C. SUSEANU. — Iubire (poezie).  
M. BURILEANU. — O situație (schiță).

Exemplarul 20 bani

„MINERVA“. — București.

„MINERVA”

INSTITUT DE ARTE GRAFICE ȘI  
EDITURĂ

BULEVARDUL ACADEMIEI, 3. — EDGAR QUINE, T. 4. — BUCUREȘTI

A APĂRUT:

VIATA  
DE BOEM

TRADUCERE DUPA

HENRI MURGER

de V. G. NALBĂ

PREȚUL : LEI 2.—

De vânzare la toate Librăriile

# SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ SĂPTĂMÂNALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTAȚIA

B-dul Academiei, 3,  
BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL

În țară . . . . . 10 lei  
În străinătate . . . . . 12 »

## IN ZIUA DE SÂMPETRU

— ICOANE DIN POPOR —

Până au înghițit mesenii de câteva ori, Mitu Sgăbănuș suflase blidului în fund și se uita acum din care să mai înceapă. Dar Paraschiv Teslea întrebă :

«Mai mănânci, Mitule?»

— «Mai mânci, mai mânci!» repetă el, plescănind limba în gură ca de broască țestoasă și rotind ochii mici spre putina cu jinită, pusă pe talpă într'un colț al stânei, lângă foc.

Baciul mai de rușine de oameni, mai gândindu-se că odată e Sâmpetru pe an, îi umplu blidul până în margini. Dar nu trecu de cât puțin de tot și Mitu Sgăbănuș se uita iară de colo până colo.

— «Hi, da-l mâncași și p'ăsta haiduce? și făcând semn baciului : «Mai pune-i unul!» zise Teslea. Baciul se uită lung întrebând : «Mai pui, mă?» nu ca să afle gustul lui Sgăbănuș, ci mai mult cu gândul că poate s'o rușina și n'o mai cere. Dar el de unde! Atâta i-a fost până s'a văzut întreat :

— «Mai pune, mai pune!»

Al treilea blid s'a golit tot așa de repede ca și celelalte.

— «Mă, da mult mai încape în burdihanu lui!» spuse părintele văzând că s'a găsit unul care să-l întrecă la mâncare.

— «Ei, păi burta lui nu-i d'o fragă, ci d'o dășagă și d'un munte, nu d'un grăunte! răspunse baciul. Dacă te-i uita la el, să-i dai cât cere, te sărăcește!».

— «Eu zic că mai mult de trei blide nu poate mânca!» spuse Paraschiva Teslea.

— «Da' treizeci nu zici?» răspunse baciul.

— «Măi, dă-l dracului!» răsti omul bătând din palme. Și baciul lămuri :

— «Să mănânce și trei zile'ntr'una și tot nu zice destul!»

— «Ei, hai o prinsoare!» stăruia Paraschiv Teslea. Să-mi pui în socoteala oilor mele o jintiță și mai dă-i unul.»

Al patrulea blid parcă nici nu l'ar fi pus, că i se deschisese *nă-vârgeacului* stomacul încârligat de mâncare cu măsură, i se lăbărtase gura de credeai, că acum, acum, o să-i rămâie o falcă'n jos și alta'n sus!

Ploscile începuseră și ele să se goliască și băutura îndemna pe oameni la glume și la răs. Fiecare stăruia acum să-i mai dea încă un blid. Dar dela o vreme s'a isprăvit jintîța și baciul a'nceput să ia zăr de cel fiert, pus la răcială pentru porci și câni, și Sgăbăruș mânca de mama focului în hazul nebun al mesenilor.

— «Ei v'am spus eu? Și nu mă credeți!... Din ce mănâncă, din ce ar mai mânca!... Da' ce să mă tot joc eu cu turnatu'n blid, veniți numa'ncoace și-ți vedea pe Mitu-al nostru câte parale face!» Și răsturnând zărul din căldare într'un șteand, ieși afară, făcând semn cu capul lui Sgăbăruș. Oamenii toți au dat năvală pe ușă. Baciul se îndreptă spre jgheab, înaintând cu greu printre porcii și câni ce-i ațineau calea, sărind pe el. Mitu era de mult la jgheab, se așezase pe brânci la un capăt al lui, c'o *joarde'n* mână, cu gura deschisă'n așteptare.

Cînd a turnat zărul i-a venit peste față, de era mai-mai să i-o acopere. Și cum nu i s'ar fi ntâmplat nimic Sgăbăruș a ridicat puțin capul și a început să soarbă. Se auziau alunecări gâlgăitoare pe gât, lipăeli de câni și suptul ascuțit al porcilor și nu știu dacă întrecea cineva pe Mitu Sgăbăruș în inghițituri.

— «Tii!... halal să-i fie!...» ziceau toți într'un glas.

— «Acu apă-i mai trebuie, adaugă unul.

— «Crezi că-i pasă ceva?... Ți-ai găsit! De câte ori nu ne-am bătut joc de el, cu gându' c'o crăpa la dracu', să ne scăpăm de el; dar ți-ai găsit!...

Auzi d-ta, să crape Mitu că bea apă după zăr?... or crăpa porcii și câni toți, da' el ba!...»

Și ca să probeze și mai mult spusele îi dă o botă'n brațe și unde începu să sugă din ea, că li s'a făcut *jind* la toți oamenii și l'au oprit de teamă să nu le-o bea toată și să-i lase pe ei cu gâtlejurile uscate!

— «Acu să-l vezi cum joacă!» zise baciul și scoase fuierul de sub curea.

— «Ei, mă Mitule, ia zi una, știi tu!» Și Sgăbăruș puse o mână'n șold, zvârli pălăria cât colo, începu să rîdă și se așeză pe jucat și joacă, și trage-i, de credeai că nu mai isprăvește și s'a hotărât cu tot dinadinsul să pisăgiască pământul.

— «Mă, da știi, că-i zice bine *neterezu*?!... se minună Paraschiv

Teslea. Și ca și cum l-ar fi ars și pe el subt picioare trase pe Niță Brebene după el și încep să tropăie și ei pe când baciul întetește fluerul. Ș'așa e dat omului nostru, fie cât de cuminte și de așezat, să aibă și el zile în care de l-ar vedea copiii ar râde de s'ar topi de el. Și iată acum bărbați în toată firea, jucând de tot și încheind un lanț mare pe padina stâncii, de se uitau oile sperioase dintre tufe și-și bătea capul măgarul să-și de-a cu ideia cam ce să fie asta?! Jucătorii se înfierbântară și luară de mână femeile și fetele ce stau cât colo și privesc; ba Paraschiv Teslea a dus și pe părintele'n clocotul veseliei și, după ce l'a văzut bătând pământul, a strigat odată tare, să răsune văile:

«Aoleo ce măi potop  
Că joacă și popi și tot!»

Mitu Sgăbăruș îi trage de tot singur la mijloc lângă fluerul baciului. Să te ții acu chiuituri și vorbe aruncate'n fugă:

«Ciobănaș la oi m'aș duce  
Dar nu-mi place cașu-dulce,  
Și-mi place cașu sărat  
Ca să stau cu mândra'n sat!..

. . . . .  
Ciobănaș la oi am fost  
Oile nu le cunosc!..

Pe toți îi întrece însă Paraschiv Teslea cu cântecul lui:

«Firicel de iarbă'ntins  
Pe câte 'n brațe le-am strâns  
Toate după mine-au plâns,  
Ș'apoi verde foi de sus  
Pe câte ochii mi-am pus  
Pe toate mi le-am supus  
Ș'am pus ochii și pe tine  
De mi-i scăpa să fiu câne;  
Să fiu câne lătrător  
Ce se dă la călător,  
Și de mi-i scăpa să mor!..»

S'au oprit abia când a'ncetat baciul din cântec, zicând:

— «Ei, destul, că v'ați fi făcut acu' damblaua!»

— «Hei, da' știi că fu bună?...» răsări unul cu vorba.

— «Da' încă acum?» urmă Niță Brebene. Ne-am mai adus și noi aminte d'ale lumii în pustiurile astea de păduri. Și când te gândești că s'a scociorât totul numai din Sgăbăruș?... Aoleo, Mitule cum te-ași mai pupa; dar mi-i teamă că ți-oiu fura foamea și vai de capu' meu atunci, că rod și grinzile stâncii și urechile copiilor când m'oiu în-

sura! Dar am să-ți dau un ban de ai albi. Vino'ncoa Mitule!» și cău-  
tând în chimir: «Uite, vezi? Să-l iai însă de pe genunchi, nu așa  
din mână, ca orce calic!» și face șiret din ochii lui Ion Leiche,  
mânzărarul cellalt.

— «Vezi bine c'asa!» întărește și ăsta. Sgăbăruș se apropie și ră-  
mâne cu nasul în vânt, nepricepând ce și cum.

— «Stai să-ți arăt!» urmă Niță Brebene. Așează-te jos. Așaaa!...  
Du genunchii încet la gură. Adă mânila pe după genunchi, impreun-  
nă-le!... Bun!... Acum așteaptă un pic!» Și cerând o bătă sdravănă  
și un curmei de sfoară: «Vezi... Banul ți-l pui ici pe genunchi, să-l  
iei cu gura. Dar ca să nu faci pe hoțul să-l înșfăci cu ghiara, să mă  
lași să-ți leg mânila. Așaaa! Și acum să bag bâta asta printre ele  
și genunchi ca să nu le scoți!»

Sgăbăruș se lăsă nemișcat, să facă din el ce vrea Niță Brebene,  
gândindu-se de-ar vedea mai repede banul pe genunchi și d'aci'n  
gură, că apoi știe ce să facă cu el. Dar Niță Brebene când a văzut  
bâta vârată bine, făcu semn lui Ion Leiche:

— «Acum sus cu pucărul și la coastă, să se așeze jintița'n el!»

Sgăbăruș când s'a simțit ridicat în sus și spânzurând cu capul în  
jos, a început să strige ca din gură de șarpe:

«Baciule!, Baciule!»

și apoi către purtătorii lui:

«Aoleo! aoleo!»

și'ncet de tot:

«Dați-mi pace, mă!»

L-au dus mai cât colo și l-au dat d'a dura pe coastă'n jos. Când  
i-au scos bâta de subt genunchi și i-au dezlegat picioarele, parc'ar  
fi scăpat din pușcă și să fi pus toți câinii după el, nu știu zău dacă-l  
mai prindea!

— «Se strică vremea, mă *ghiavolilor!*» îi certă ușor baciul, abia  
ținându-și râsul.

Ciobanii urcă povârnișul găfâind, ca după o ispravă mare. Iau  
mâncare pentru câni, să le-o dea mai încolo pe poiană, să nu se'n-  
vețe la stână, scocioară oile și pornesc cu ele.

Din înălțimele albastre se cern raze de căldură și e atâta moli-  
ciune în amiazul ăsta de vară!

În stână e lume multă și *zăpușală* destulă. Baciul împarte acum  
brânza la oameni, după cum îi spune stăpânul din carte: de oaie o  
oca de brânză și-o litră de urdă. Care cum își ia porția iese să se

răcorească, dar și afară e o păclă de nesuferit. Cerul s'a albit ca spuma laptelui; pe alocuri se văd dungii cenușii.

Vârful «Ghimbavului» s'a întunecat însă cum se cade și de pretutindeni ca niște oștiri innainte de-a începe lupta se adună nori rotunzi ca niște ochiuri de mare, ori înșirați și legați unul de altul, ca niște zdrențe făr' de sfârșit. Albul cerului se topia încet-încet în neguri și de-odată bubui un tunet lung, de făcu să dărdăe pământul. Baciul se repede și infige toporul în pragul stânei, ca să depărteze trăsnetul și norii.

Pădurea începu să freamăte, cuprinsă ca de un tremur, asemenea tremurului ce cuprinde pe un popor viteaz, când așteaptă peste el o năvălire cumplită de dușmani: el nu se teme, dar peste răbdarea și curagiul lui trec umbre de neliniște. Păsările toate își caută grăbite cuiburile; numai ghionoaia, doritoare de ploae, mai țipă din când în când.

Plouă acum cu temei, o ploaie deasă de face bășici în băltoacele strânse, tună și fulgeră mereu.

— «Ei acu, ce-i de făcut? zise Paraschiv Teslea. Punem de altă mămăligă, baciule? și 'ncepu să fluere a pagubă.

— «Dar stai o leacă, că nu-ți va fi pierit oile 'n baltă și nu ți-o fi pus hârbu lu' Mirică, să pleci acu și mai multe nu! zise Părintele.

— «M'a apucat și pe mine zoru de plecat, știi, ca pe omu 'cela din vârful clăii, să se dea jos și mai multe nu, când a văzut pe Popă fugind pe pârău cu nevasta lui, zise el, clipind șiret din ochi.

Răspunsul ăsta a uns pe mulți pe inimă; dar și-au stăpânit mulțumirea. Unul mai bătrân, Năstase Rebegele drese vorba:

«Stați o leacă, că acu 'ncetează. Pân'atunci să tragem câte o pipă și scoțând o ulcică de pământ în care era înfiptă o coadă de soc, o umple cu tutun, îi dă foc și 'ncepe să pufăe.

— «Fie că pricopsită lulea mai ai, moș Năstase, făcu Paraschiv Teslea. Spune, zău, ce să-ți dau să mi-o vinzi mie?» Și moșu răspunde: «Să ți-o vânz ție? Da ce să faci tu cu ea? Nici p'un pol nu ți-o dau! Uite, așa burduhănoasă cum e ea, o țiiu de când hău și-i făcută cu mâna mea, dintr'o bucată de lut, într'o primăvară când eram cu oile la târlă și mi-o furase nu-s' cine p'a mea. Ce să vezi D-ta, ori câte pipe ca lumea cumpăram le țineam doar două-trei zile și intrau ca'n pământ. Pe semne că dracii de copii mă prindeau când dormeam și mi le șterpeleau de subt curea. Asta însă a prins lipici; par'c'ar vrea să-și ducă vacu cu mine! Bine a zis cine a zis, că feru rău nu se prăpădește. Vezi, se 'mplinește vorba că ce-și face omul singur e bun făcut și sfințit și de D-zeu! Știți pățania țiganului.

«Mă dusei la coconaș  
 Cu un ploconaș,  
 Să-mi dea un dorăbănțaș  
 Ca să-mi fac de'un bordeiaș.  
 De făcut il făcui, logofete  
 Dar mă ustură 'ntre spete!

Paraschiv Teslea prinse a râde și după el toți din stână. El își aduse aminte acum o poveste, și apropiindu-se de moș Năstase Re-begel zise odată tare :

— «Toate bune, moș Năstase, dar luleaua unde ți-e ?...»

Moșul, fără să-și dea seama ce face, duse repede mâna la gură, în căutarea odorului, pe când oamenii au isbucnit în hohote.»

— «Mă păcăli și sarsailă râde și el.»

— «Bine că nu făcuși ca țiganu, zise Paraschiv Teslea. Știți povestea, or să v'o spui eu, că acu tot n'avem ce face, de cât să stăm de palavre ?...»

— «Nu spune-o!» făcură toți.

Afară ploua mereu, câte odată sufla și vântul, ridicând nori de frunze 'n văzduh.

Și Paraschiv Teslea începe :

— «Apoi pleacă odată țiganul la stâna de lângă sat. Ca de obicei, înțesă bine luleaua cu tutun, o aprinse și o puse 'n gură.

Lund povârnișu cătră stână, gândia *baragladina* la bunătățile ce avea să guste la sosire, și, plin de bucurie, mergea zorit, lăsând în urmă-i fum ca dintr'un *hurloiu*.

Baciu — un hoțoman de rumân — cum îl zări, își puse în minte să-i tragă o sfântă de păcălială. •

— Da ia aduceți-mi un cărbune, măi băeți, zise el către ciobani, să 'nsemn pe ha grindă, că văzui pe țigan venind odată făr 'de lulea. Hei, dar ce pățiși mă ?...

Or ți-ai luat sama, acu la bătrânețe, să te lași de tutun ?

— Heei ! pa dracu, rumanico ! naravu din fire n'are lecuire ! Ș'apoi sa ma cheme *Nea Ion* și sa ma las de ce știu !?... răspunse el.

-- Ei, atunci ce-ai făcut'o ? stăruie baciu.

— Apoi că d'asta mă mir și eu, trăite-ar Dmnezeu ! se tângui cioroiul !

— Na, țigan prost ca ăsta : tot el cu lulea și tot el făr' de ea ! zise baciul, pu'nind pe sub mustăți.

— Da' unde să fie, bre ? unde să fie ?... se mira și se crucia țiganu'.

Cată el în curea, scotocește prin traistă, se desbracă, dar ia-o de unde nu-i.

→ Fiii... drace! sa huit luleaua hacas!? Hasta mai e luna zău!? și numa' da doru' hurdi halia, manca-o-ași! zise țiganu' arătând cu degetu' spre jaca cu urdă dulce dintr'un colț al stânei. Dar să știi da bine, ca numa *boreasa* mi-a făcut boala; mi-a hascuns'o da nacaz, că n'am luhat-o să mănânce și ea hurda d'asta bună!... Hauluiu!... sgârța batrână; de halea mi-ai fost? ha? Las' ca te satur eu și da hurda și da lulea!...

— Știi ce, mă țigane?... Una e una, două-s mai multe. Pân-tecele cobză și spinarea tobă, adaoșe baciū', abia ținându-și răsū'.

— Las' pa mine, rumanico, răspunse el, și o luă la picior pe coastă de vale, lipsindu-se și de urdă și de tot, numai să-i sară nițel inima cu băbușca lui. Și fugia țiganu' nu se 'ncurca, fugia de mama focului; par'că o haită de lupi il gonია din urmă.

Prin sat copiii se țineau droae după el, dădeau cu pietre, făceau haz și strigau mereu: «Uite-o cioară, cum mai sboară! Câr! câr! uși!... Dar lui ce-i păsa: părea a n'aude, n'avede și alerga innainte ca un câne cu tinicheaua de coadă. Când era însă aproape de casă, il atinse un cărăuș cu biciul, zicându-i:

— Mai încet, mă faraoane, că-ți cade luleaua din gură! La început țiganu' crezu că-și bate joc de el și-i zice că-i cade, tocmai fiind-că n'o avea; dar ce-i veni lui, duse încet mâna la buze și când colo ce să vază?... luleaua era 'n gură.

— Ptiu! fire-ai închinată să fii! făcu el și-o trânti de pământ de-o țăndări în zeci de bucăți. Eu cu luleaua 'n gură și-mi rup picioarele humblând după ea! Și de focu' 'al mare ce era pe el, aruncă și pleășca de pălărie cât colo și 'ncepu să se scarpine 'n cap, ca și când ar fi căutat prin văi o altă lulea.

De mă 'ntâlniam cu rumânu hăsta tocma 'n vârful plaiului— bloscorodia țiganu stând locului — e hee, ce mai trai pe burta mea: da știi vorba hăluia: Hunde e luna s'adun toate! De sarac da mine După ce-mi ghiorăe mațele da foame și da doru' hurdi, apoi îmi rupsei și picioarele halergând; și când colo, la hurma hurmii, ramasei și făr' de lulea! Ce să-i faci? Capu' face, capu' trage. Eu prost; dar baciū și mai și, par'c'a trăsniț și ne-a 'ntâlnit, zău c'așa! Sa nu vază el, ditai namila, ca luleaua mi-e 'n gură?... Măăăi, da' tare s'a păcalit... Și n'am sa mai ma duc hândărat, să-i spuū!... Huite așa! *Sa rămăe cu pacaleala!*...

— Mă, da' nătărău ai mai fost! se minună moș Năstase Rebegel și baciūl întâi.

— Apoi, zi-i țigan și lasă-l în pace!

— Ha! — ha — ha! Intrece p'al d'a nemerit Mercurea la stână! adaogă moș Năstase care uitase că a pornit vorba dela luleaua lui.

— S'o auzim și p'asta! zise unul, și moșul n'așteaptă să-l mai roage a doua oară:

Apoi a fost odată un țigan ca toți țiganii. Și-a lins el de multe ori buzele și a'n ghițit în sec, gândindu-se la ele, până ce odată s'a hotărât cu tot dinadinsul și a pornit spre munte. Potrivise el așa ca s'ajungă toamă pe vremea amiazului, când o fi masa 'ntinsă, chib-zuimb cum să zică și ce să dreagă, ca să se vază mai repede lângă brânză. Iți făcuse socotiala așa:

Când oiu da în pragu ușii, am să zic odată tare: «Bună masa, măi ciobani!» iar ei o să-mi răspundă: «Hai la ea, țigane! Și la masă de m'oiu pune, aolică Doamne, oiu mânca până oiu zice eu ho și apoi oiu mai încărcă și traista și oiu duce și la ai danciuci acasă!»

Tot lingându-și buzele și 'nghițând la noduri se apropie de stână. Căni stau toți grămadă și cu limbile scoase 'n bătătură, și când l-au zărit au pornit ca o vijelie 'n spre el, băgându-l în fiori. Norocu lui a fost că s'a cocoțat p'o butură și s'a apărat de acolo cu traista pân'a venit mânătoru să-l scape. Și dac'a intrat în stână și a zis cum își pusese el în gând, ciobani era cât paci să-i zică... «Eși afară țigane!» cum au obiceiul să zică la astfel de oaspeți: dar ce le-a trecut lor prin cap, s'au stăpânit și bufnind în răs l-au chemat frumușel la masă, la poșircă de oțet, la bureți și la mămăligă coaptă pe cărbuni. Țiganu holbă ochii cât cepile, căscă gura, înghiți odată sec, parcă nu-i venia să crează ce vedea. Stătu cât stătu, până-i veni un pic de inimă și 'ntrebă:

— D'apoi brânza d'aia buna n'aveți românico?

Iar baciul de colț, netezindu-și mustățile cu dosul palmei ca să-și ascundă zâmbetu, îl întrebă:

— Da de unde știi tu că e bună, mă?

— Hapoi povestea tata că i-a spus tetei moșului un Român!»

— Așa? făcu baciul. O fii! Dar vezi vorba e, că noi n'avem. Dacă vrei să mănânci cu or ce chip, să te 'ndrept eu unde să te duci!»

Țiganu fu ars de pe scaun și baciul eșind în pragul stânei, îi arătă cu mâna spre un dos negru de brazi:

— Uite, mergi pe plaiu ăsta până 'n vârful ăla, cobori un pic și dai peste un colț de peatră, c'o peșteră 'n el. Ia ceva vreascuri, intră 'năuntru, fă foc și dă apoi un chiot, că vine pe dată un moș și-ți dă să pui de mămăligă și de brânză câtă-i vrea. Numai să nu te sperii de mormăielele lui, că de bătrân ce e, gâfăe când o da să vie spre tine!»

Țiganu. nici n'așteptă să sfârșească baciul și o luă la sănătoasa. Când ajunsese însă 'n peșteră, făcu focul și dădu chiotul, auzi odată — un răget care-l umplu de groază, și când zări pe moș Martin aproape de el, nici n'a știut cum a ajuns d'acolo, tot d'a berbeleacu pe un supuș în jos, cu bolovani și cioturi după el. Moș Năstase Rebegel sfârșind povestea duse din nou luleaua la gură, și ascultă la poveștile cari s'au ținut lanț până ce se potoli ploaia. Picau acum picături mărunte, ca o cernere de pulbere și de după muchea apusului, unde scăpătase, soarele arunca săgeți luminoase, aprinzând curcubeii mari, la munte.

— Plouă cu soare, se bate dracu cu drăcoica! vorbi tare Paraschiv Teslea, care sta acum în ușe, arzând de doru d'a pleca cât mai de grabă.

Oamenii au eșit toți din stână.

— Uite și curcubeu! Ba 's două, trei! Mă și frumoase mai sunt! făcu Niță Brebene, și se puse să numere culorile:

«Verde închis, verde deschis, galben, cărămiziu, ghivez...»

— Și-s tare aproape! adăogă o fată. C'un cap în valea Ghimbavului și cu altu 'n Dâmbovița!

— Dacă te duci pân' acolo 'ntr'un picior te faci băiat și scapi de grija măritatului!»

— Du-te tu mai bine, să te faci fată și să ne scapi pe toate de urātu tău și de teama să nu cazi la vr'una 'n peșit! răspunse fata rar și apăsât în răsul tuturor.

— A, ha, și-a găsit sacu petecu! rosti Părintele, care nu uitase gluma lui Teslea.

— Nicovala ciocanu și dracu oamenii! întoarse vorba acesta, făcând pe ascultători, să-și muște buzele.

Soarele împânzește iarăși acum cu potopul lui de fire aurii pământul umed, ridicând din el aburi ușori și calzi. Ciocârliile încep să salte în văzduhul limpede. O ghionoaie ciocăne 'ntr'un plop înalt țipând din când în când.

Păraele, ce pornesc din coastele muntelui, umflate de strânsura ploii, aleargă cu sgomot, târând cu ele frunze 'ngălbenite furate de prin pădurile dese, fără earbă 'n ele.

Valea Ghimbavului se rostogolește peste bolovanii mari, puși în cale, huește ca o cădere mare de apă, se pierde apoi printre stânci, se 'mbucă, «între Chei» cu «Dâmbovița» mare, limpede pe vremuri ploioase, ca și 'n cele senine.

— Huește apa la deal, are să mai plouă! rosti baciul din pragul stânei.

— O mai plouă, că n'a plouat de mult, e și nevoe doar să crească pietrele !» îi răspunse Paraschiv Teslea.

— D'o mai ține două-trei zile ploi, de pomenești cu alba pe munte și atunci pune pe măgar neico și tulește 'n vale!» zise Ion Leiche mânărarul.

— Numa' de nu ne-o apuca p'aci vre-o pârdaľnică de vreme, că nu mai vedem satul curând!» vorbi și Părintele.

— Și nu mi-e d'alta cât mi-e de brânzișoara mea, că mi se udă și n'ași prea vrea s'c dau dracului de pomană !» adăogă Paraschiv Teslea.

— Atunci s'o ștergem mai curând la vale !» spuse moș Năstase Rebegel.

— E și vremea !» întări altul.

— Ajungem numai bine 'n sat. la măľiguță caldă ! Și nu știu, zău, gurile d'acasă m'or fi dorind, or brânza din desagă mă 'mpinge la drum, că eu zic s'o și pornim ! închee Paraschiv Teslea. Incep toți să rază.

— Ce dracu, doar n'or fi 'mpuiat d'acu mișuneii ! Stai să mai treacă vre-o câte-va zile !» spuse 'n glumă baciul.

— Rămâneți sănătoși și s'auzim de bine!» zic oamenii dând mână pe rând cu baciul.

S'au înșirat acum pe cărări, câte doi-doi, vorbind între ei. La poalele muntelui zăresc turma de mânări, urcând în pornială spre stână Clopotele *chingănesc* fie care 'ntr'un fel, unindu-se însă toate iutr'un cântec meștesugit, care plutește departe. Drumetii dau un chiot lung. Câteva fete, c'o nevastă tânără 'n mijlocul lor, au pornit cântecul ciobănașului».

Foae verde trunză 'n dungă.  
Cioban ciobănaș !  
Ciobănaș cu chica lungă,  
Când tulești sara 'n zăvoi  
Mână-ți turma în spre noi,  
Pe cărarea cu anini,  
Colea'n dos după grădinii  
Că-mi aștept torcând în prag  
Să-ți auzi fluerul drag  
S'arunc furcă, s'arunc fus  
Și să vii pe coastă sus,  
Să văz cașu' dacă-mi place  
Și gurița ce-ți mai face?..

Și ciobanii, îndemnați la chiote și scormoniți în inimi de cântecul drag, răspund și ei cu alte chiote și cu cântece prelungi, de foc să hohotiască valea mult și bine.

Fagii își scutură din când în când crăcile ude, mestecenii se leagănă a lene în vârful unui paltin șueră un mierloi, și de prin tufișuri îl îngână stigleți cu glasuri de metal, pe când din iarba smăltață de flori, de prin ogrăzi, nu mai contenește țârâitul greerilor și scârțâiturile ca de fierăstrău ale lăcustelor verzi.

MIHAIL LUNGEANU.

## SONET

*Cum un copil ascultă povestirea  
Bunicii dragi — când viscolește-afară,  
Cu acelaș drag, iubito, astăzi iară  
Ascult cântînd în inima-mi iubirea.*

*Vai! anii vin și trec — și tot mai rară  
E'n ochii noștri — acum și strălucirea  
Și 'nvăpăierea ce umplea privirea  
Și sufletele ni le fermecară.*

*Dar amintirea vremii de-altădata  
E' dulce ca întâia sărutare  
A celor ce dragostea-i îmbata :*

*Caci ori ce licărire de-o clipită  
Prin negura trecutului zărita.  
O crezi a fericirii întrupare.*

EUGEN CIUCHI.

## CANTEC

*Când în liniștea ușoară,  
Numai singură erai,  
Firele'ți de păr bălai  
In a razelor comoară,  
Le-ai gătit cu flori de Mai.*

*Și 'ntr'un leagăn de lumină,  
Mai încet s'a coborît,  
Farul nostru amarăt  
Pe cărarea din grădina,  
Ca să-și fiie de urît.*

N. C. SUSEANU.

*CÂND NE VOM DESPĂRȚI*

Când ne vom despărți, iubita mea,  
Căci voi pleca 'ntr'o țară depărtată,  
Să nu te uiți, ea altă dată, gales  
In ochii mei ee s'or umplea de lacrimi.

N'ași vrea să fugă zâmbetu-ți senin,  
Cu care mă întâmpini totdeauna,  
Și nici n'ași vrea să vezi, la despărțire,  
Durerea mare care m'ar cuprinde.

Niei nu 'ncerea să te gândești vre-odată  
La sbueiumul din sufletu-mi adâne,  
Căci nu ași vrea să te îndurereze  
Plecarea unui întristat pribeag.

Ci lasă-ți zâmbetul senin să eurgă,  
Și ochii tăi să joace ea 'nainte,  
Și nu lăsa să-ți fugă veselia  
Cu care m'ai deprins de-atâta vreme.

Când voi pleca în țara depărtată,  
Alungă-ți gândurile de la mine,  
Și uită toată despărțirea asta,  
Ce'mi frânge inima eu strășnicie.

Când ne vom despărți, iubita mea,  
Tu să zâmbești voioasă și să râzi,  
Și lasă-mi toată suferința mie,  
Ca să mă doară și durerea ta.

ION LEORDEANU.

## ASTRONOMIA ȘI ZICATORILE

Spuneam într'un număr trecut despre un domn, care voia să ne lase cerul despopulat de stele, și care spunea că stelele cari cal sunt dintre cele pe cari le vedem de obicei pe cer. Cu ocazia aceea mai spuneam că numărul stelelor văzute cu ochii liberi nu e atât de mare după cum cred cei cari aruncă o poetică privire cerului nopții.

Cu lunet-le cele mai puternice, cu ajutorul fotografiei chiar și nu ajungem nici la 500 milioane de stele, cari toate la un loc formează universul sideral, din care are cinste să facă parte și umilul nostru soare.

Așa dar, zicătoarea «multe ca stelele cerului și ca nisipul mării», nu e adevărată, cel puțin în ceia ce privește stelele. În ceia ce privește nisipul, nu s'a găsit până acum nici un statistician, care să facă o asemenea socoteală. Vre-un american poate, prin anul 2000 s-ar putea să se ocupe și cu această palpitantă chestiune.

«Stele verzi!» «Îți dau, o palmă de vezi stele verzi!». așa spune Românul când e înfuriat. Bine înțeles, ideea e că «îți dau o palmă de-ți scapără ochii». De ce «stele verzi» și nu de altă culoare? Românul știe că sunt stele albe, gălbui, roșiatice, dar stele verzi nu a văzut. Ironia soartei vrea însă se existe și adevărate stele verz pe cer și una dintre cele mai frumoase e steaua *Vița* din Balanța, sau «Cumpăna» cum îi zic țărăni noștrii cari mai cunosc stelele. Sunt puține dar există, astfel că un astronom are avantajul să contemple stele verzi și fără grațiosul concurs al unui bătauș.

«Cauți pete'n soare!». Românul o spune în ironie și ar fi interesant să știi origina acestei expresiuni. Ceia ce e sigur, e că soarele are în adevăr *pete* ba încă uneori pete colosal de mari, cari vor fi văzute cu ochii liberi printr'un geam afumat, sau atunci când soarele se află la orizon, când poți să-l privești drept în față.

Cu toată părerea de rău, dar soarele are pete. Era poate singurul lucru pe care Românul îl credea cu totul curat. De Lună nu are o bună idee; vede el bine că acest astru are pete, ba cu puțină imaginație vede și un cap de om.

În această privință, pot să atrag atențiunea celor cari nu vor găsi că-și pierd timpul cu astfel de lucruri, să privească cu atențiune Luna, între a treia zi până la primul pătrar. Cei cari își vor lua această osteneală vor zări pe discul palidului nostru satelit un frumos cap de femeie. Cei miopi nu vor putea să-l vadă, dar toți cei cu vederea normală îl vor găsi numai de cât, mai ales, dacă vor privi Luna printr'un binoclu obișnuit de teatru care nu mărește obiectele de cât de 2—3 ori.

E de prisos să mai spun că acest cap e o plâsmuire, care ia naștere din pozițiunea petelor întunecate de pe Lună și cărora astronomii le zic mări, de și ele nu au nici o picătură de apă.

VICTOR ANESTIN.

## PRIMĂVARĂ

Se cerne 'ncet a pomilor nişoare  
Albind verdeaţa lungilor alei  
Şi blând, mireasma florilor de tei  
Se împrăştie în adieri uşoare.

Prin tufe stau ascunzii ghiociei  
Impodobiţi cu feţe zâmbitoare ;  
Joci colo blând răsare câte-o floare  
Înveselindu-m' arătarea ei.

În faţă-mi suflă boarea primăverii,  
Şi 'ntr'una-uş fermecat bondar  
Sfărîmă vesel liniştea tăcerii.

Înfiorat de cântul lui tresar :  
E înţîia prevestire-a renvierii  
Ce-mi toarnă în suflet dulcele nectar.

MIRIAM ALEXANDRESCU.

## IUBIRE

O frunză eşti de vânt bătută,  
Rătăcitoare pe poteci  
Seninul serei te sărută,  
Iar tu'l priveşti din ochi şi treci.

În pacea nopţilor cu luna,  
Te am în vis de-atâtea ori  
Şi-atât de blândă şi de bună,  
Spre mine ochii ţi-i cobori.

Te duci acum în zări senine.  
Frumoasa mea cu ochi căprui  
Ştii de dor când stai cu mine,  
Atât de multe ca să'mi spui !

N. C. SUSEANU.

## O SITUAȚIE...

— SCHIȚĂ —

Domnul George Savin își îmbracă blana, își trase căciula, grozav de mare, peste urechi și vru să ieasă.

Înainte de-a atinge clampa de la ușă se opri. Era sigur că se gândise la ceva. Dar acum se căznea zadarnic să-și aducă aminte ce vrusese anume. Fără îndoială c'avusese de gând să dea vre-un ordin servitorului... Dar nu, căci i se pare c'acest gând care-i fugise așa de repede din minte, nelăsând nici-o urmă, îl făcuse să zâmbească. Ei! și n'ar fi nemerit de loc ca servitorii să știe că el pleca noaptea de-acasă... La urma urmei n'are să dea socoteală nimănui de ceia ce face, dar, uite-așa, nu este bine să se știe aceasta.

Încercase să doarmă dar nu putuse, cu toate că 'n casă nu era așa de cald; aerul dintre acești patru pereți îl înăbușea, și lumina lămpii îl supăra grozav. — E! he! Dar se vede treaba că sunt smintit: ce am de merg în vârful picioarelor?» se 'ntreabă aproape tare haimanaua de George, în timp ce un surâs straniu îi descrețea buzele. — Eșea pe poartă. — «Par'că am omo... nu vreau să zic; par'că am furat ceva.»

Când ajunsese în stradă stătu puțin nedumerit, pentrucă nu știa unde pornise și deci încotro s'o iea. În cele din urmă porni încotro era întors cu fața.

«E curios lucru! astă seară par'că n'ași fi în mințile mele» — își zise George Savin. «Ce m'a făcut să es pe timpul ăsta dia casă? Ninge și nu-i de loc cald.»

Trebue să spunem c'această haimana, încă de câteva zile se afla tot așa de agitat ca ș'acum.

D-l Savin era unul din acei bărbați cari iubesc petrecerile și se simt pe deplin mulțumiți când «o crudă nenorocire» le-a dat puțința să hoinărească pe unde vor vrea și ori când le va plăcea. El îndurase acum doi ani această «nenorocire» când nevasta-i muri pe neașteptate. Zău nu că se gândise vreodată la asta. Dar dacă se'ntâmplase așa. — «He, he, hi, hi... (tușea ușor) proaste mai sunt femeile astea... n'ai să le faci puțină curte, c'au și luat-o în serios. Ce e mai rău e c'adesea cred că ți s'au aprins călcăiele... și-atunci să vezi ce grații stupide»...

Singur Savin nu știa ce legătură de idei îi adusese în minte aceste crâmpee de frază. Dar dacă am fi urmărit gândurile eroului nostru, acele gânduri care 'l goniseră de-acasă, am fi văzut că nu erau de

cât tot crâmpete de-acestea, venite așa. în minte-i, fără să știe cum și de ce, întrerupte de-altele, care de care mai ciudate și mai fără de rost. Fața lui George deveni de nerecunoscut, acea față grăsulie, rumenă și veșnic pudrată ușor, când fără să vrea pronunță numele : «Madelena» Numele ăsta căutase de mai multe ori să-i vie pe buze. Dar îl putuse opri la timp, atunci când el îi ajunsese până la rădăcina limbii, căci lucru curios, părea că voia să-i ieasă din piept. Și toate gândurile de care el venise însoțit, păreau că voesc să-i rămână 'n minte, să-l chinuiască, producându-i niște senzații stranii. Era contrariu de ceia ce se'ntâmplase până aci. Dacă înainte nu putuse să-și fixeze un singur lucru la care să se gândească mai mult, acum zădarnic se căznea s'alunge din minte-i numele și gândurile acelea ce nu-i dau pace. Ar fi vrut să nu se gândească în clipa aceia la nimic. — Necăjit își spuse tare cuvintele : «Oh ! Dar devenise de nesuferit în cele din urmă. E bine că s'a 'ntâmplat astfel... Se opri pe loc căci însă-și vocea lui îl sperie. I se păru l'a 'nceput c'auzise o voce streină.

«Dar ce va zice lumea?»... Ei ei, copil ce sunt, lumea par'că știe lumea e ținută să afle totul» — își zise acestea, în timp ce figura-i căpătase o infățișare batjocoritoare.

Cineva parcă-i strigă la ureche : «Dar bătrâna?»... Răspunse : «Bătrâna»... (se gândi puțin) bătrâna va tăcea și dansa. Mi-a cerut pentru aceasta în naivitatea ei, numai șase poli, cu care bani credea că are să trăească fericită, atâta cât mai are de trăit. Îi voi mai da. O voi lua-o chiar pe lângă mine... Nu, asta nu, căci s'ar bănuî; dar va sta tot acolo și eu o voi îngriji mereu.»

Pe urmă își zise, par'că voind să se cerce singur ! «Ei, fricosul, mai gândește-te și la altceva. Ce, tu ai omorât-o ? (Cuvântul din urmă îl înfioră) Singură, da, singură, și-a făcut de cap. Trebuie să aibă un copil... n'a vrut, a luat doctorii ca să scape de el și-a murit... da, a murit singură»... Hei ! ce-mi tot viu în minte întrebări de-acestea ? I-auzi, putea parcă cineva s'o pună la cale când n'ar fi vrut?... Dar s'ar putea zice că era datoria mea s'o opresc... Copilul era al meu și... Nu, vorbesc prostii. Cum de datoria mea?... bine, bine am știut despre aceasta... dar... și apoi ca să zică cineva așa trebuie mai întâi să afle.»

Toate aceste gânduri fură întrerupte spre ușurarea lui, de-o mare zarvă, care izbindu-i urechile îl făcu să stea pe loc. Lume multă — lucru pe care-l ghicea — țâpete, șuerături, un adevărat scandal. George Savin vru să se 'ntoarcă înapoi. Dar, aci pe loc, o curiozitate de ne învins îl cuprinse, și repede, fără a-i mai da timp să stea la 'ndoială.

il împinse spre acea mulțime, îl amestecă printre ea, și lucru cel mai ciudat, începu să cerceteze. ca un adevărat polițist, ceia ce se 'ntâmplase.

N'a putut să-și dea seama pentru ce'l apucasă acea curiozitate, nici chiar a doua zi când putea să judece și să vadă mai limpede situațiile.

— Dar D-ta cine ești? Ce treabă ai să ști ce s'a 'ntâmpnat? îl întrebă o voce groasă de la spate-i.

Cel ce'l întrebase astfel era un derbedeu, prost îmbrăcat și obraznic.

— Păi, vreau să știu pentru că... sunt... nu, uite-așa de curiozitate

La drept vorbind nici-unul dintre cei de față, n'ar fi putut ști pentru ce venise acolo, dar cu atât mai puțin George Savin.

— Uite, să-ți spui eu ce'i — zise haimanaua, încântat că un așa domn stă cu el de vorbă — cineva n'a avut de lucru și-a făcut un denunț parchetului, c'aici e un cuib de rău făcători, și-acum ăștia (arată către vardiști și comisari) «pierde vară» ășta au venit să nu dea pace oamenilor. Vor să-i aresteze.

— A, da, înțeleg, mulțumesc — răspunse George voind să plece.

Derbedeul vădit nemulțumit c'o așa de distinsă persoană nu stătu mai mult cu el de vorbă, apucă pe George de mânecă și'i spuse:

— Ia mai stăi. Uite vezi pe ăla dincolo, ăla care se lasă să fie așa de ușor legat de cei doi vardiști, nu vrea el, c'almintreli... o, ho! ar bate toată lumea cât-o vezi pe-aici — și pe D-ta chiar, dac'ai sări — și-ar scăpa foarte ușor din mâinile lor. Hei! nu'l cunoști!...

Toate aceste cuvinte nici că fuseseră auzite de Savin, de și văzându-l cineva, ar fi crezut c'ascultase pe zdrențurosul din față-i cu cea mai mare atenție. Se grăbi să plece. Când fu singur, departe de 'mbulzeala ceia se opri pe loc. Unde alerga așa ca un nebun? Dar uite nu-și putea da seama de ce deslușirile date de haimanaua cu care vorbise adineauri, aveau pentru el oarecare interes.

«Hm! hm! așa e, acum știu — se gândi George — mi-a vorbit de un denunț, mi-a mai vorbit parcă cineva azi. Dar cine?»

Se 'ntâlnise cu atâția oameni în ziua aceia, în cât i-ar fi peste puțință să spună care anume, îi vorbisă despre aceasta. Totuși era sigur că'i vorbise cineva. Iși amintea chiar, mici amănunte de la această întâlnire. Cel ce-i vorbise îl bătuse pe umeri, îi spusese haimana și... Dar cine era ala?... Ei, da, da Popovici, nimeni altul de cât nebunul de Popovici, i-ar fi putut vorbi despre ăsta. Singur el bănuia chiar de mai înainte ceva. El îl bătuse pe umere, îi spusese haimana și-l privise pe sub gene. Acum își aducea bine aminte. — îi vorbise despre un denunț, în care era amestecat și numele *George Savin*; se spunea acolo că moartea Madelenei nu fusese naturală. Și când se despărțise de Popovici aceste parecă'i spusese să se inte-

reseze mai de aproape, — afacerea ne fiind tocmai ușoară.... Frate ! dar acum își aducea aminte tot, doar că nuși putea da seama cum de uitase acestea. Erau ele lucruri de uitat?... «Drace ! dar mi-am sărit din minți. Nu m'am gândit eu toată ziua numai la lu crul ăsta ? Si n'am plecat de-acasă, cu gândul de-a veni la procurorul B.. Uite ca probă e că mă aflu aproape de casa lui. Sunt în strada «Independenței». Acesta și le spuse chiar tare zăpăcitul de Savin. «O dar ce nesocotit lucru. Cum, am să mă duc noaptea la om în casă ? Poate doarme... ei și-atunci am să-l scol din somn ? Are să bănuiască, pe drept cuvânt, lucruri extraordinare.... Cum de nu m'am gândit la astea până acum ? Nu; mai bine renunț. E cu mult mai cuminte să las lucrurile pe mâine. Atunci, voi face așa ca să mă 'ntâlnesc cu acest B — of ! ce nesuferit om — lăsând să se'nțeleagă că'ntâmplător ne-am întâlnit. Ii voi vorbi despre *aceasta*, bun înțeles după ce mai întâi, îi voi flecări un ceas despre lucruri fără nici un interes ? — George Savin nici azi n'ar putea spune ceia ce l'a făcut să pătrundă în curtea procurorului B. și să sune, nu mai puțin de cât de 5 ori pe rând, pentru a i se deschide. Intrase acolo c'o hotărâre de ne'n-vins — trebuia cu ori ce chip să vorbească astă seară cu B. orice s'ar fi întâmplat.... dar să știe într'un fel cum stau lucrurile: nedumerirea chinuindu-l îngrozitor.

Când B. îi deschise, Savin rămase uimit văzându-l îmbrăcat, și de loc surprins de 'ntârziata lui vizită.

— Ce, m'așteptai ?

Acestea fură primele cuvinte rostite, înainte chiar de-a spune. «bună sara».

— Nu, de loc, și dacă mă găsești în mare ținută, e că până acum am avut musafiri. Dar vino, vino înăuntru. De ce stai afară ? Hai că îmi vei face mare plăcere să luăm împreună un ceai.

«Ce 'nseamnă politețea asta ? se 'ntrebă Savin, neștiind ce să creadă».

— Nu, n'am venit să stau, se grăbi el să spună.

— Atunci la ce-ai venit ? Dar intră odată: n'o să degerăm aici.

De abia după ce pași pragul, Savin își dete seama de neghiobia ce-o făcuse venind la B.

«Hai, ori ce-o fi... îi voi spune scopul venirii mele».

Fața-i luase o expresie de nestrămutată hotărâre.

«Dar, dar, dela mine nu va afla nimic... nimic cu dat dracu, și dacă se va căzni să mă descoase cumva, îi voi azvârli cu ceva în cap și voi pleca. Eu am venit la el ca prietin, nu ca inculpat»...

N'apucă să stea pe scaun că Savin și 'ntrebă :

— Ascultă dragă, ai primit un denunț în care... «Ei dar prea mă grăbesc», își zise el vădit supărat pe sine.

Procurorul și-a luat un scaun și acum stă în fața lui, cu genuchii luat între mâini, și c'o față plin de interes; — hotărât, vizita asta îl interesa mult.

«Poziția lui e cam necuvincioasă, dar arată că m'a primit la el ca pe un prieten... sau, nu cumva o fi vreun șiretlic de al său, ca să mă facă să vorbesc fără teamă?» gândi George.

— Devii interesant de tot. Ascultă Savin, ești enervat peste măsură. Ce-ai? despre ce denunț vorbești? Explică-te odată... mă faci să bănuiesc... nu vreau să spui că 'mi vine să cred că ești nebun.

— A nu, nu este așa de interesant în cât să te faci să-ți pierzi capul... O fată care trebuia să nască a luat doctorii și... înțelegi, era fată mare și...

— Ei și-a născut înainte de vreme... Să-i fie de bine», se grăbi s'a daoge B.

— Da, dar a și murit.

«Hait! am spus prea mult. Dracu m'a pus să-i vorbesc; prevedeam eu c'am să fiu așa de slab. Și almintreli el nu m'a 'ntrebat nimic, își zise 'n sine Savin.

— Atunci să schimbă lucrurile — înțelegi, căr i a mijloc e o moarte.. Mai este cine-va amestecat în această afacere? — întreabă bănuitor B. în timp ce și trăgea scaunul tot mai aproape de Savin.

— Nu, adică vreau să zic: nu cred.

— Dar, pe tine de ce te interesează atât de mult afacerea asta?.

— Pe mine? Pe mine nu.

Întrebarea procurorului fusese aruncată fără nici cel mai mic înconjur, întrebare pe care un procuror cu gânduri ascunse n'ar fi aruncat-o astfel — dar ea tulbură grozav pe Savin.

«Dacă acum nu știu să răspund cum trebuie, sunt pierdut... numai o minciună bine ticluită m'ar putea scoate din încurcătură» aceasta-i trecu prin minte cu iuțeala fulgerului.

— Pe mine nu văd de ce m'ar interesa — vorbesc cu 'n aer de nepăsare — dar uite, o bătrână, mama'fetii a venit la mine plângând, mi-a mărturisit totul, și m'a rugat să stăruiesc să nu i se dezgroape moarta. Înțelegi, numai într'atâta sunt amestecat eu în această afacere care... (se gândi că trebuie să se oprească).

— Care te-a cam făcut să-ți pierzi mințile, adăogă B. cu 'nțeles.

— Asta o bănuiești D-ta. Nu ți-am spus că n'are la ce mă interesa atât?

George Savin se ridică de pe scaun și vru cu ori ce preț să plece.

— Hei, ascultă George, nu se face asta. D-le Savin, uite ceaiul este gata. Cum, ce'nseamnă plecarea d-tale în felul ăsta. Nu văd a te fi supărat cu nimic... și... nu, zău, ce-ar putea crede oricine altul care s'ar afla în locul meu?

— Nu, trebuie să plec, am luat încă ceai chiar înainte de a veni aici. Mă duc.

«A! mă ia la sigur; vorbește cu mine fără înconjur, sau dacă nu, fiecare vorbă este rostită cu o sută de 'nțeleșuri — își spuse Savin în timp ce voia să iasă. — Se opri deodată.

— Te-am întrebat dacă nu cumva ai primit vreun denunț. Numai atât am vrut să aflu, zisă acesta cu'n ton apăsător și clar de tot.

— Mă 'ntrebi lucruri care'mi sunt peste putință să ți le spun — răspunse pe același ton B. Crezi că'i ușor să poți da deslușiri relativ la orice hârtiuță, din atâtea câte ți să plimbă într'o zi întreagă pe birou? Ar trebui să ai o memorie extraordinară. Dar vino mâine pe la mine, negreșit vino, și-am să-ți spun. Mi-ai fi chiar de mare folos, când afacerea asta ar prezenta vre-un interes deosebit.

Savin abia scăpat de acest om «plictisitor», aproape 'n fugă ajunse până la poartă. — Acasă să duse cu gândul să se culce. Nu știm dacă va fi putut sau nu să 'nchidă măcar o clipă ochii până la ziuă.

MIHAIL BURILEANU.

## AVIS

**Grăbiți-vă și profitați de mare chilipir;** căci n'a fost, nici n'o să mai fie așa chilipir ca, cu 40 bani să luați cărți literare românești, format mare de câte 200—300 pagini din Colecția Șaraga, care se vindeau cu 1 leu exemplarul.

Bibliotecii românești Șaraga, de câte 100 pagini cu 15 bani volumul.

Xenopol A. D., *Istoria Românilor* în 12 volume mari de câte 275 pagini numai cu 7 lei toate 12 volume în loc de 18 lei.

Pentru domnii Institutatori, Învățători, Preoți, Notari și Primari, care cu puține parale pot să-și facă o Bibliotecă frumoasă, *le fac din aceste cărți plătibile în 4 rate lunare*, comenzi de la 25 lei în sus.

Cereți *gratuit* pachetul cu tot felul de cataloage de cărți, etc., la

**Nicolai A. Petroff**

Librar-Editor.

BĂRLAD. Str. Ștefan cel Mare No. 104—105.